За Прутом є село, за селом — гора, а на горі лісок-перелісок, такий невеличкий, що його можна оббігти довкола. У тому лісочку живе мавка-зеленавка, мала, як і він. Взимку вона спала в сухому листячку, а поверх листя лежав сніг. Але прийшла весна, сніжок розтав, і мавка прокинулась.

— Що це дзвенить, мов чисте срібло, аж мене розбудило? Може, це ви, струмочки? — спитала вона.

— Ні, мавко. Ми дзюрчимо не перший день, але ти не будилася, — відповіли струмки.

— То, може, це ти, берізко?

— Я всю зиму дзвонила обмерзлими гілочками, — сказала берізка. — Але ти того не чула.

— Тоді, напевно, це вітер, що гуляє над горою?

— Ні, мавко, не я це. Я взимку дзвенів-свистів, мів летючими снігами, а тепер я тихий і лагідний.

— То хто ж воно? — роззирнулася мавка довкола й побачила на лужку, на узліссі, дівчаток. Вони бігали й сміялися голосно-голосно, аж котилася луна. Адже почалися канікули, і нарешті була весна: тепле сонечко й воля гратися скільки захочеш.

— Он хто мене розбудив, — усміхнулася мавка, бо цих дівчаток вона знала від торік: Марусю, Олюсю і старшеньку Миросю.

— Скоро Великдень, — тим часом казала до менших дівчаток Мирося. — А ви ще не навчилися веснянок.

— Таки ні... — кивнули Маруся й Олюся.

— Я знаю "Молоданчика". Мене бабуся навчила, а я навчу вас.

І Мирося почала навчати: треба стати в коло, а одненькій дівчинці — посередині, тоді заспівати:

А мій милий молоданчик,

Поплинь, поплинь на Дунайчик,

Та вмий собі біле личко,

Та розчеши косу русу,

Та вберися в сорочину,

Підпережи горботчину,

Та взуй жовті черевички, —

Шукай собі товаришки!

— А ти, Олюсю, раз ти в колі, маєш ніби вмиватися, вдягатися в сорочину, а в кінці вибрати собі товаришку: ти станеш на її місце, а вона замість тебе в коло.

— Виберу, — киває Олюся. — А мама мені не сорочку, а блузочку вишила. З трьома рядами на рукавах. Я на Великдень її вдягну.

— В мене буде нова сукня, — й собі похвалилася Маруся. — І сукня, і плащик, і жовті черевички. Такі гарнесенькі!

— Ось і добре, — каже малим Мирося. — На Великдень одягнемо обновки та й будемо грати в "Молоданчика".

Дівчатка пішли до села, бо вже набігались, а мавка-зеленавка сіла на торішнє листячко й заплакала.

— Мавка плаче? — здивувався вітерець, бо був він тепер ласкавий і сумував, коли хтось журився.

— Мавка плаче! — зашуміли берізки, грабки й буки.

А полем саме йшла весна. Почула, про що шумлять дерева, повернула в лісок.

— Чого тобі, дитинко? — погладила мавку по голівці.

— Діти мають обновки і на Великдень гратимуться в "Молоданчика", — захлипала та. — Я також хочу гратися, а маю лишень старе торішнє платтячко...

— Яка ж бо ти мала-нерозумна, — засміялася весна. — Хіба ти забула, що я обновляю весь світ? Будуть і в тебе обнови.

І весна подала мавці гарні жовті черевички, горбатку, виткану листям-квітками, ще й білу-білісіньку сорочину.

— А сорочка не вишита...

— Буде тобі й вишивка, та така, як наша земля Буковинська! — мовила весна й повернулася до поля: — Гей ти, рілле, чорна, масна, родюча! Дай своєї чорнющої барви!

Дала рілля чорної барви — і лягли на білих рукавах дрібні узори.

— Гей ти, траво шовкова, дай свого зеленого кольору! І з’явилися на сорочці зелені візерунки.

— Ми, буки, дерева поважні, ми й барви дамо дорогої: вишневої, з молодих бруньок! — зашуміли високі дерева.

— Тепер ще вишиймо небо та сонце в ньому, і готова сорочка-буковинка, — мовила весна, а в узорах ураз заясніли погідне небо та щире сонце.

Зраділа мавка, з утіхи заплескала в долоньки.

А весна повела рукою — і зацвів під деревами ряст, тендітні білі анемони, а що вже фіялок, та пшінки, та пролісків!

Тут і Великдень настав. На майдані серед села зійшлися дівчатка. Всі гарненькі, чепурненькі, у святкових обновах. Взялися за рученята, заспівали:

А мій милий молоданчик,

Поплинь, поплинь на Дунайчик..

Почула їх мавка і собі спустилася до села.

— Хто ти, красуне зеленокоса? — здивувалися дівчатка.

— Це наша мавка! — гукнули Олюся, Маруся й Мирося. — Ми торік з нею гралися.

— Ой, які в неї обновки! Ой, яка в неї сорочка! — задивилися дівчатка. — Ставай, мавко, серед кола, бо ти в нас найгарніша.

І вони заспівали, а мавка в колі вмивалася, чесалася, маяла пишними вишиваними рукавами, і було їй весело-весело, і всім дітям також весело, і всім людям, і всьому селу. У небі стояло сонце, а на горі під ліском-переліском — весна. Вона розгорнула свій фартушок і вийняла з пелени біло-рожеві сорочки: одну сорочку абрикосі, другу — вишні, ту — черешні, а ту — яблуні. Вбрали садочки білі сорочки, цвітуть вишні-черешні, цвітуть абрикоси, цвітуть яблуні. А над білими садами, над запашними черемхами плине пісня про молоданчик, запливає далеко-далеко і зливається з блакитним Дунаєм.